

[Lindholt.]

yderligere besparelser, så indkomstskattelettelserne kunne frembringes ad den vej.

Valutaunderskuddet kan ikke bringes ud af verden ved, at vi beskærer befolkningens disponible indkomster, ved at vi pålægger yderligere skatter og afgifter. Tværtimod. Det, vi skal gøre, er selvfølgelig det ganske enkle: vi skal producere os ud af problemet, vi skal sælge vore varer til udlandet, og vi skal producere varer, som vi ellers skulle have købt i udlandet.

Kan vi da det? Vi kan eksportere. I Berlingske Tidende fra i dag, den 13. juni, hedder det i overskriften:

„Industrien får fler ordrer fra udlandet“, og så hedder det:

„Dansk industris ordrebeholdning har været kraftigt voksende i årets første måneder. Samtidig viser en ny opgørelse fra Danmarks Statistik, at flere og flere af ordrene kommer fra udlandet.“

Altså ser det godt ud for vor produktion i øjeblikket, navnlig i henseende til eksporterhvervene.

For at producere må vi have arbejdskraft, og det er derfor nødvendigt, at vi overfører arbejdskraft til eksportvirksomhederne og de virksomheder, der producerer varer, vi ellers skulle købe i udlandet. En del af denne arbejdskraft skal, som hr. Heinesen påpegede den 29. marts 1974 her i folketinget, komme fra byggesektoren. Men byggesektoren og bilsektoren skal ikke betale hele gildet. Den offentlige sektor skal med i omfordelingen af arbejdskraften.

Denne omfordeling i forbindelse med obligationsmarkedets sammenbrud vil utvivlsomt have beskæftigelsesmæssige følger i en overgangsperiode, navnlig for byggesektoren, og nu kan det ikke nytte noget, at regering og folketing modarbejder denne omfordeling ved nok så meget at lægge øre til hjertegribende forestillinger fra sociale boligselskaber og faglige sammenslutninger. Landets økonomi skal genrettes, og det kan vi ikke gøre ved blot at blive ved med at barbære hinanden. Vælgertaktiske manøvrer fra alle partier skal lægges til side; også socialdemokratiet — de, der er her — må tage mere hensyn til landets økonomi end til et par stemmer, som skulle gå over til hr. Knud Jespersens parti. Han vil alligevel ikke få brug for dem.

Det er ikke nok at frigøre arbejdskraft i den offentlige sektor. Eksporterhvervene skal også være konkurrencedygtige. De skal selvfølgelig være konkurrencedygtige, og det kan de kun være, hvis kapitalapparatet er i orden. Produktiviteten skal være tilfredsstillende. Vi må selvfølgelig sørge for, at vi kan konkurrere med udenlandske konkurrenter.

Produktionssteder kan kun oprettes og fornyes, når der er opsparede midler til rådighed. Enten skal disse opsparede midler komme fra virksomhederne selv, eller også skal de komme fra den private opsparing. Man skal hente dem på lånemarkedet og til en rimelig rente. Misundelsespolitik over for afskrivningsregler og nulindkomster og aktieselskabsbeskatning vil modvirke virksomhedernes mulighed for opsparing og investering. Det er ikke engang nødvendigt, at vi her i tinget fører en erhvervsvenlig politik. Det er såmænd mere end tilstrækkeligt, blot at vi undlader at modarbejde erhvervene.

Der skal bestilles noget, det er den ene side af sagen. I den internationale presse har det været anført, at Danmarks industri ikke skulle være særlig konkurrencedygtig på grund af den marginalbeskatning, vi har. Det er nok rigtigt, men det er i hvert fald givet, at produktionen ikke øges ved kommunistisk inspirerede strejker på grund af loves vedtagelse.

En anden faktor i dette spil er selvfølgelig lønniveauet. PP II og især hr. Hilmar Baunsgaard har ført megen tale om, at der skal føres indkomstpolitik, og det var jo også udmærket, hvis man ellers kunne. Det kan ikke nytte noget, at hr. Hilmar Baunsgaard drømmer sig tilbage til de glade flertalsdage sammen med socialdemokratiet. Dengang man lavede en helhedsløsning i 1963. Denne helhedsløsning har fået mere ros, end den fortjente, og dernæst er de politiske muligheder og vilkår aldeles anderledes i dag. Hvem skal f. eks. tegne LOs medlemmer? Der er vel ingen, der tror på, at socialdemokratiet kan. Der er vel heller ingen, der tror på, at Thomas Nielsen eller andre fagforeningsledere kan. Vi har desuden i dag en inflation og et valutaunderskud af helt enorme dimensioner, langt, langt værre end i 1963.

Den eneste virksomme måde, hvorpå vi kan påvirke lønniveauet, er selvfølgelig, som